

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku P. sp. z o.o. w W.
przy uczestnictwie S., P. S.A. w W. oraz Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestnika S. na rzecz wnioskodawcy kwotę 240,00
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący uczestnik S. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie

doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżący potrzebę wykładni przepisów odniósł do problematyki widoczności urządzenia przesyłowego i przedstawił pytania: „Czy ujawnienie przebiegu gazociągu (urządzeń przesyłowych) na mapie zasadniczej stanowi samodzielną przesłankę uznania za widoczne urządzenie przesyłowe usytuowane po ziemi, a tym samym zostaje spełniona przesłanka "widoczności" urządzenia przesyłowego w rozumieniu art. 292 k.c. w zw. art. 172 k.c.?; czy mapa zasadnicza, która zalega w referacie archiwum wydziału geodezji, a na której został uwidoczniony przebieg gazociągu (urządzeń przesyłowych), a która to mapa nie jest wymagana do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości, ma charakter mapy powszechnie dostępnej, stanowiącej dla właściciela i potencjalnego nabywcy podstawową informację o zagospodarowaniu terenu w tym w zakresie urządzeń podziemnych, a co skutkuje uznaniem na gruncie art. 292 k.c. gazociągu zaznaczonego na mapie za urządzenie widoczne?; czy uzasadnione przekonanie właściciela nieruchomości co do alternatywnego przebiegu urządzenia przesyłowego (wynikające m.in. z zapoznania się z rozmieszczeniem oznaczników gazociągu, uzyskania informacji od poprzedniego właściciela nieruchomości) przy jednoczesnym braku wiedzy, co do treści mapy zasadniczej na której to mapie ujawniono urządzenie przesyłowe wyklucza spełnienie przesłanki "widoczności" infrastruktury gazowej to nie wykazał daty od której swój bieg miałoby rozpocząć zasiedzenie, a w konsekwencji nie mogło dojść do zasiedzenia?”.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Ponadto skarżący w uzasadnieniu wniosku nie przytoczył orzecznictwa, z którego wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności oraz nie przeprowadził pogłębionego wywodu prawnego.

Ubocznie należy zauważyć, że problematyka widoczności urządzenia, o którym mowa w art. 292 k.c., była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w których wskazywano, że pojęcie widocznego urządzenia obejmuje nie tylko urządzenia przesyłowe fizycznie usytuowane na obciążonej nieruchomości w sposób umożliwiający stwierdzenie tego faktu przez każdego obserwatora, ale także urządzenia przesyłowe, które nie są na pierwszy rzut oka widoczne, lecz istnienia których właściciel nieruchomości obciążonej powinien mieć świadomość na podstawie konkretnych okoliczności, np. rozmieszczenia rurociągu na sąsiednich działkach, usytuowaniu na nich komory rewizyjnej czy możliwości zapoznania się z mapami dokumentującymi przebieg rurociągu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2017 r., V CSK 557/16, nie publ.). Podziemne urządzenia przesyłowe spełniają przesłankę widoczności, jeżeli z innych łatwo dostępnych danych wynika niewątpliwie, że istnieją (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 kwietnia 2002 r., V CKN 972/00, OSP 2003, nr 7-8, poz. 100; z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, Nr 2, poz. 45, z dnia 16 stycznia 2013 r., II CSK 289/12, nie publ.). Takimi danymi mogą być mapy rozmieszczenia podziemnych urządzeń, znane właścicielowi nieruchomości potencjalnie obciążonej lub co do których istnieje powszechny dostęp (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2017 r., IV CSK 623/16, nie publ.).

Nie można zatem przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

